

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.290/2017/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Vezsenyi Péter ügyvéd által képviselt felperesnek - a Dr. Szűcs Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Szűcs László) által képviselt alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2017. március 8. napján kelt 25.P.20.523/2015/44. számú végzésével kijavított, 2017. február 21. napján kelt 25.P.20.523/2015/41. szám alatti ítélete ellen a felperes részéről 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú eljárási költséget, míg a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 8000 (nyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A peres felek házastársak voltak, házasságukat a Szolnoki Járásbíróság a 2015. január 9. napján kelt 3.P.21.763/2014/3. számú ítéletével felbontotta. Az ítéletben foglaltak szerint házassági életközösségük 2015. január 9. napján szakadt meg.

A peres felek életközösségük tartama alatt az elsőfokú ítéletben felsorolt vagyontárgyakból álló, összesen 155 965 480 Ft értékű házastársi közös vagyont szereztek.

A felperes módosított keresetében kérte a házastársi közös vagyon megosztását az általa megjelölt módon. Részletezte a megosztandó közös vagyon körét, azok birtokállapotát, a peres felek tulajdonába adandó vagyontárgyakat, azok értékét.

Az alperes ellenkérelmében a házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte, megjelölte annak az általa elfogadhatónak ítélt módját.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlannak $\frac{1}{2}$ részben a felperes a tulajdonosa házastársi közös szerzés jogcímén. A forgalmi értékek megjelölésével részletesen felsorolta a felperes, illetve az alperes tulajdonába, valamint használatba adott ingó és ingatlan vagyontárgyakat. A teljes körű elszámolás eredményeként kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 54 602 740 Ft összegű megváltási árat oly módon, hogy e megváltási árból az alperes 10 000 000 Ft-ot 60 napon belül, további 14 867 580

Ft-ot 2018. április 30. napjáig, ezzel azonos összeget 2019. április 30-ig, míg a fennmaradó ugyancsak 14 867 580 Ft-ot 2020. április 30. napjáig köteles teljesíteni. Rendelkezett továbbá az ingatlanügyi hatóság megkereséséről, valamint az eljárási illeték és a perköltség viseléséről.

Ítélete indoklásában az értékkiegyenlítés megfizetésére vonatkozó teljesítési határidő meghatározását illetően kifejtette, az alperes annak összegét a vállalkozásából tudja kitermelni, a feleknek ugyanis nem volt olyan készpénzvagyon, amelyből az alperes az értékkiegyenlítés egyösszegű megfizetésére képes lenne. Rámutatott, az egyösszegű teljesítés feltehetően nem lenne végrehajtható, az a vállalkozás működését is veszélyeztetné, ezért a Pp. 217. §-ában foglaltak alkalmazásával engedélyezte az értékkiegyenlítés részletekben való teljesítését.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen annak részbeni megváltoztatása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést, és kérte az alperes kötelezését arra, hogy a fenti összegű értékkiegyenlítést három hónapon belül, egy összegben fizesse meg részére. Fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú eljárás során becsatolt NAV igazolásból kitűnően az alperes évi adózás utáni vállalkozói jövedelme meghaladja az 53 000 000 Ft-ot, ami lehetővé teszi számára az értékkiegyenlítés egyösszegű teljesítését. Hangsúlyozta, az életközösség megszakadása után az alperes az általa működtetett kft. nevére ingatlant vásárolt, ami ugyancsak teljesítőképességét bizonyítja. Lényegesnek ítélte, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes egy ízben 41 000 000 Ft egyösszegű megfizetésére tett ajánlatot, amelyet bár utóbb visszavont, ez azonban a teljesítési határidő meghatározása szempontjából nem hagyható figyelmen kívül. Előadta, az alperes egyéni vállalkozásában lévő alkalmazotti állása megszűnt, jelenleg munkanélküli, szándékában áll egy vállalkozás beindítása, amelyhez a teljes megváltási árra szüksége lenne.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezésének helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, az adóigazolás a 2014. évi adózás utáni vállalkozói jövedelmének összegét tartalmazza, amely időpontban az életközösség még fennállt közöttük, ez pedig nem lehet alapja a jelenlegi részletfizetési kérelem elbírálásának. Állította, az elmúlt két évi (2015., 2016.) vállalkozói jövedelme jelentősen lecsökkent, utóbbi vállalkozása veszteségesé vált, így nem képes a megváltási ár egyösszegű teljesítésére. Hangsúlyozta, a kft. által vásárolt ingatlan nem a saját vagyona, így ez a teljesítőképességének megítélése során nem vehető figyelembe. Utalt arra, vállalkozása működtetésének veszélyeztetése nélkül nem képes az értékkiegyenlítés megfizetésére, különös tekintettel arra, hogy nem rendelkezik ehhez megfelelő készpénzvagyonnal. Hangsúlyozta, a felperes hozzájut a megváltási ár első 10 000 000 Ft-os részletéhez, ezen felül havi 250 000 Ft-ot kap bérleti díj címén, ami elegendő lehet egy vállalkozás beindításához.

A fellebbezés **alaptalan.**

A Pp. 217. § (1) bekezdése a teljesítési határidő általános szabályát határozza meg azzal, hogy azt 15 napra teszi. Az általános teljesítési határidőtől való eltérésre - egyebek mellett - a Pp. 217. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság mérlegelése alapján kerülhet sor. Az általános, 15 napban meghatározottnál hosszabb teljesítési határidő biztosításánál a bíróság figyelembe veszi az eset összes körülményét, így a kötelezettség természetét, a perben érvényesített igény jogcímét, rendeltetését, a teljesítés sajátos körülményeit. Vizsgálandók továbbá a kérelmező vagyoni, jövedelmi viszonyai, és mérlegelni kell a jogosult teljesítéshez fűződő érdekeit is, emellett döntő tényező lehet a felek perbeli magatartása, a per vitelében megnyilvánuló jó-, vagy rosszhiszemősége (PK. 187. sz. állásfoglalás). Nem közömbös továbbá, hogy a kötelezett önként teljesített-e, mutat-e a

teljesítésre hajlandóságot, míg a jogosult oldalán lényeges körülmény a követelés teljes megtérülésének időtartama. A döntés meghozatalánál szem előtt kell tartani, hogy a kérelem teljesítése nem okozhat a jogosultnak nagyobb érdeksérelmet, mint annak mellőzése a kötelezett számára.

Az elsőfokú bíróság a fentebb jelölt körülmények körültekintő mérlegelése eredményeként rendelkezett a teljesítési határidő meghatározásáról, indokaival az ítélet tábla egyetért. Tény, hogy az alperes vállalkozói tevékenységet folytat, amelyből nem vitásan származik bevétele, ami azonban kétségtelenül nem azonosítható az alperes, mint magánszemély jövedelmével. Ahogyan arra az alperes is helytállóan hivatkozott észrevételében, a felperes a vállalkozás 2014. évre vonatkozó adatait tartalmazó adóigazolást csatolta, amely nem képezheti alapját a jelenlegi vállalkozói jövedelem meghatározásának, és nem lehet kiindulópont a teljesítési határidő meghatározását illetően sem. Az alperes felperes által nem cáfolt előadásából kitűnően a vállalkozás 2016. évben veszteséges volt, a felperes ezzel ellentétes bizonyítékot nem szolgáltatott, így nem lehet arra következtetést levonni, hogy az alperes megfelelő teljesítőképességgel rendelkezik az értékkiegyenlítés összegű teljesítésére. Nem merült fel adat a perben arra vonatkozóan sem, hogy a felek jelentős összegű készpénz-megtakarítással rendelkeztek volna, az pedig nem várható el az alperestől, hogy a teljesítés érdekében a vállalkozás eszközállományát értékesítse, ezzel ugyanis a vállalkozói tevékenysége folytatását sodorná veszélybe. Az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szerint a felperes az értékkiegyenlítés összegéből 60 napon belül 10 000 000 Ft-hoz jut hozzá, ezen felül havi rendszerességgel 250 000 Ft-ban részesül bérleti díj címén, ami mind megélhetése biztosítására, mind - esetlegesen - egy vállalkozás elindítására alkalmas lehet. Lényeges emellett, hogy a felperes 2018-tól kezdődően évi közel 15 000 000 Ft-ot kap, így 2020-ig az értékkiegyenlítés teljes összegével rendelkezhet, azaz követeléséhez - az összeg nagyságára is tekintettel - reális, ésszerűnek tekinthető határidőn belül hozzájut. Ilyen körülmények között az alperes a marasztalási összeg összegű teljesítésére nem kötelezhető, a teljesítési határidő fellebbezés szerinti módosítására az ítélet tábla nem látott módot.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, annak felülbírálatáról a Pp. 256/A. § (1) bekezdés c) pontja alapján tárgyaláson kívül határozott.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg. Ezen felül köteles megfizetni a felperes az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket (1990. évi XCIII. tv. 48. §, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

Szeged, 2017. május 30.

Dr. Szeghő Katalin
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra
előadó bíró

Dr. Tóth Gabriella
táblabíró